

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

6. Conuenerunt Apostoli & Seniores videre de verbo hoc.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

Quæstio-
nis in Cō-
cilio Apo-
stolico sta-
tus.

ritus sunt, ad salutem fuisse necessariam, ac sic ex operibus, non ex sola fide, hominis salutem pendere. Illud ergo pro indubitato tenendum est, controuersia huius quæstionem in eo solo præcisè positam fuisse, an ex Gentibus fideles circumcidi cæterisque ceremonijs & obseruantijs legalibus subijci deberent. Hoc ita posito, cæteras in hoc capite disputationes Calvinianas, impias & corruptissimas, expeditius discutiemus.

6. *Conuenerunt Apostoli & Seniores videre de verbo hoc.*

Contro-
uersiæ de
fide in Cō-
cilio Epil-
coporum
terminan-
dz.

Scribunt ad hunc locum hæretici interpretes, quædam (veritate cogente) bona & salutaria, quædam (Ecclesiæ odio urgente) impia ac nefaria. Vtraque proferemus. Illa, ut ex ore aduersariorum veritatis testimonia; hæc, ut effusis yenenis remedia ponamus. Palam hoc loco admonemur (ait Bullingerus) ad Apostolicos viros pertinere rerum ad fidem pertinentium quæstionem. Non enim dicit Lucas (ait Calvinus) totam Ecclesiam congregatam, sed eos qui doctrina & iudicio pollebant, & qui ex ratione officij huius causæ legitimè erant Iudices. Fieri quidem potest ut coram plebe habitare solerent disputatio, sed ne ad tractandam causam vulgus promiscuè fuisse admissum quispiam putaret, Lucas disertè Apostolos & Presbyteros nomina, sicuti magis idonei erant cognitores. Cæterum sciamus formam hanc & ordinem in cogendis Synodis diuinitus præscribi.

scribi quum exorta est aliqua cōtrouersia quæ aliter
componi nequit. Hic etiam mo: (addit Bullingerus)
a sanctis olim Episcopis ad Apostolorum imi-
tationem diligenter custoditus est. Hæc illi hæte-
nus, rectè & orthodoxè, & prout loci eui-
dentiā postulabat, aperta veritati confor-
miter. Cur igitur horum temporum hære-
tici hodiernæ etiam exortas cōtrouersias
in pleno sanctorum Episcoporum Conci-
lio Tridenino (quia aliter componi tot &
tanta nequibāt) discussas, definitas, & iuxta
ordinem diuinitus præscriptum à legitimis
Iudicibus terminatas, non vident, non
agnoscunt, non recipiunt, & Ecclesiæ pa-
cem turbare non desinunt? Hic nunc igitur
exceptiones suas proferūt, & venena asper-
gunt. Sed miris modis (ait Bullingerus) mos hic
veterum Episcoporum aliquot retro sæculis negle-
ctus est. De alijs etiam sæculis loquitur, pro-
pter Concilium Constantiense, cōtra VVi-
clephum & Hussum; Lugdunense, contra
Albigenses; Romanum, contra Berenga-
rium; nostrorū hodie hæreticorum Patriar-
chas. Sed hanc accusationem quo tandem
argumento probat? Illi enim veteres Episcopi
(inquit) non suo arbitratu, sed ex Scripturæ præ-
scripto sic omnia disponebant, vt doctrinæ Dei re-
linquerent gloriam veritatis, & ab hac velut Ly-
dia (quod dicitur) regula ne latum quidem vnguem
discederent. Hæc ille de veterum Concilio-
rum Episcopis, Nicæni primi videl. Con-
stanti-

Concilia
veterum
Episcopo-
rum hære-
tici hodie
ad placitū
admittūt.

stantinopolitani primi, Ephesini, Chalcedonenſis, & aliquot fortè aliorum. Sed cur de illis? Quia hærefes in illis Concilijs reiectæ atque damnatæ, Arianorum, Macedonianorum, Nestorianorum, Eutycherarum contra Filij Dei ac diuini Spiritus perſonas Bullingero totique Tigurina Eccleſiæ diſplicent. Atqui Geneuenſis Eccleſiæ (cui Tigurina coniuncta videtur) diſcipuli, Valentinus Gentilis, Petrus Satorius, alijque ſuprà nominati, lucem quam vocant Euangelicam altius exortam contemplati, & Arij aliorumque damnata dogmata pro veritate Euangelica complectentes, illorum quoque Conciliorum Episcopos, neglectis Scripturis diuinis, pro ſuo arbitratu definiuiſſe proclamant, vt grauiter contra eos hoc nomine

Epist. Theolog. 18.
& 81.

Calvinus
Inst. lib. 4
6. 9. n. 8.

conqueritur & declamat Beza. Ita nõ propter Scripturæ veritatem ab illis primorum Conciliorum Episcopis fanè & orthodoxè pertractatam, ſed quia ipſorum placitis illæ definitiones Episcopales non repugnant, Bullingerus hîc, Calvinus & Beza alibi, Patres illos ex Scripturæ præſcripto iudicaſſe affirmât. Nunc cur recentiorû Conciliorum Patres reiſciat Bullingerus videamus. *Hinoſtri, inquit, ſic in Concilijs ſuis deliberarunt, vt Papa, hoc eſt, vni Episcopo Romano authoritatem tribuerint Concilio (ideſt, Scripturis & Deo) maiorem: penes quem eſſet ius reſcindendi priora, ſi alia quæpiam illi interim in mentem veniſſent. Atqui inde factum*

factum est, ut celeberrimorum Conciliorum decreta, posteriorum auctoritate abrogata fuerint. Hæc ille. Displicet Bullingero quod in posteriorum seculorum Concilijs, quorum decreta illi non placent, Romani Pontificis suprema auctoritas interuenient. Atqui eandem in 4. illis primis quæ admittere velle videtur (verè enim & contra illa prima in multis excipiunt Calvinistæ & Zuingliani sectarij) interuenisse clarum & perspicuum est. Niceni 1. Concilij Patres sic ad Siluestrum Papam scribunt: *Quicquid in hoc Concilio constitutum, precamur vestri oris consortio confirmetur.* Constantino-politani 1. Concilij Patres sic ad Damasum Papam scribunt: *His rebus omnibus tanquam legitime secundum Ecclesiæ canones constitutis, obsecramus vestram sanctitatem ut consentiat.* De Concilio Ephesino generali 3. scribit Cyrillus Alexandrinus, eius Concilij sub Celestino Rom. Pontifice Præses, quod Celestinus Papa scripserit consona sanctæ Synodo, & omnia illius gesta confirmauerit. In Concilio Chalcedonensi generali 4. confirmatio quam Leo Papa auctoritatem exercuerit, flagrante Imperatore, ex his eius verbis apparet: *Quod Imperator ad omnes Episcopos Chalcedonensis Concilij me scripta dirigere voluit, quibus quæ illis de fidei sunt regula definita firmarem, libenter impleui, ne fallax cuiusquam simulatio sententiam meam habere velle incertam.* Sed & ipsi eius Concilij Patres id ipsum à Leone Papa, in

Rom. Pont. auctoritas suprema in primis Concilij generalibus. Concil. tom. 1.

Theodor. hist. Eccles. lib. 5. cap. 9.

Epist. 29.

Epist. 69.

Concil.
Chalced.
A. & 3.

pa, in Epistola ad eum missa, experierunt: Rogamus (inquiunt) & tuis decretis nostrum honora iudicium; & filiis tuis firmitas tua quod docet adimpleat. In his igitur primis & antiquissimis Concilijs, Romani Pontificis suprema interuenit autoritas, ut quæ à Concilijs de fide definita erant, suo etiam supremo calculo comprobaret. Semel autem de fide definita rescindendi adeò nullam sibi vnquam auctoritatem Romani Pontifices arrogarunt, ut Zosymi Papæ vera illa & sancta

Caus. 25.
q. 1. cap.
contra.

Bullingeri
calumnia
crassa.

vox fuerit: *Contra statuta Patrum aliquid condere vel mutare nec huius sedis potest auctoritas.* Quare quod addit Bullingerus, Romanum Pontificem ita statui maiorem Concilio, ut habeat potestatem rescindendi priora Concilia, si alia illi decreta in mentem veniant, crassa & affectata calumpnia est: sicut & illud, priorum Conciliorum decreta, posteriorum auctoritate abrogari: loquendo de fidei questione & dogmate.

Hæretici
hodie illā
arrogantiam
exercent,
cuius Pa-
pam infi-
mulant.

Sed attende hinc Christiane Lector. Aegre ferunt horum temporum hæretici, Romani Pontificis auctoritatem Conciliorum decretis anteferri, aut statui Papæ supra Concilium: Conciliorum decretis sua quisque placita anteponit, suo quisque examini Concilia subiicit. Examen ex verbo Dei obtinent: atqui & ex verbo Dei Conciliorum decreta petita sunt. Negat quisque hæreticus cuius dogmati Concilij decretum aduersa-

uersatur: affirmant Conciliorum Patres. Quibus magis credemus? In summa: vt hic Apostolorum de fide decreto omnes tunc verè Christiani absque vltiori examine obtemperabant; sic omniū in Ecclesia Catholica Conciliorum generalium de fide decretis absque vlla tergiuersatione Catholici obtemperant: nec minùs posterioribus quàm primis: quia si semel exceptioni locus datur, nullius Concilij rata authoritas erit, vt horum temporum calamitosa experientia nos docuit, & in præcedenti capite à nobis ex parte explicatum est.

10. *Nunc ergo quid tentatis Deum, imponere iugum super ceruices discipulorum, quod neque patres nostri neque nos portare potuimus?*

Proprium & fundamētale Martini Lutheri dogma, cuius dulcedine captus Ecclesiæ Catholicæ sanam doctrinam sustinere non potuit, istud in primis erat, operum iustitiam ad salutem non esse necessariam, sola fide in Christum & gratuita peccatorum remissione hominem coram Deo iustificari, & de eterna salute certum ac securum fieri. Narrans ipse Lutherus quibus animi motibus ageretur paulò antequam ab Ecclesiæ vnitates descisceret, ita scribit: *Ego, qui me, vt cumque monachus irreprehensibilis vivebam, sentirem corā Deo esse peccatorem inquietissimæ conscientia, nec mea satisfactione placatum confidere possem,*

Lutheri
capitale
dogma,
Sola fides.

In prima
Præfat.
operum
Lutheri
Tom. I.

Solius fidei
iustificati-
onis ori-
go.

X